

Dragoș Tutunea

POLUARE ÎN TRANSPORTURI

**EDITURA UNIVERSITARIA
Craiova, 2013**

Referenți științifici:
Prof.univ.dr.ing. Marin Bică
Conf.univ.dr.ing. Corina Dana Cernăianu

Copyright © 2013 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUTUNEA, DRAGOȘ

Poluare în transporturi / Dragoș Tutunea. - Craiova :
Universitaria, 2013

Bibliogr.

ISBN 978-606-14-0668-5

504.054:62

Apărut: 2013

TIPOGRAFIA UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA

Str. Brestei, nr. 156A, Craiova, Dolj, România

Tel.: +40 251 598054

Tipărit în România

Prefață

Poluarea de către transport este un factor major de scădere a calității aerului în orașele europene și are un impact serios asupra sănătății. În marea majoritate a orașelor mari, poluarea este cauzată de transport, în categoria căruia intră: autovehiculele, locomotivele, vapoarele, avioanele etc. Cea mai mare pondere de gaze ce poluează aerul provine totuși de la autovehicule, datorită numărului foarte mare al acestora. Și deoarece majoritatea autovehiculelor sunt concentrate în zonele urbane (aprox. 90%), se poate înțelege rolul lor deosebit de important în poluarea orașelor. Indiferent de tipul motorului autovehiculele poluează aerul cu oxizi de carbon și de azot, hidrocarburi nearchive, oxizi de sulf, alchide, plumb, azbest, funingine, etc. La nivelul Uniunii Europene circa 28% din emisiile de gaze cu efect de seră sunt datorate transporturilor și 84% dintre acestea revin transportului rutier, cu mențiunea că 10% provin din traficul rutier urban. Emisiile de gaze cu efect de seră din sectorul transport sunt evident în creștere, iar îmbunătățirea eficienței energetice a diferitelor sectoare din transport și introducerea biocombustibililor nu sunt suficiente pentru reducerea creșterea emisiilor de gaze cu efect de seră din transporturi. Ca și fenomen complex, poluarea prin transporturi nu este întotdeauna una locală, aceasta influențând prin componentele dinamice ale mediului (aer, apă) zone mult mai extinse, efectele resimțindu-se la nivel global. Efectele poluării prin transporturi asupra mediului și a sănătății populației pot fi atât directe (ca urmare a expunerii la diverși agenți poluanți și fenomenelor climatice deosebite), cât și indirecte (din cauza activității agenților poluanți asupra apei, solului și vegetației). Toate tipurile de transport contribuie la poluarea complexă a mediului, din cauza alcătuirii sistemice a acestuia și a propagării modificărilor de la o componentă la alta.

Măsurile specifice dezvoltării unui sistem de transport durabil în marile orașe sunt: introducerea unor taxe pe carburanți, parcare, impozite anuale pentru deținerea unor autovehicule etc.; interzicerea traficului auto în anumite zone istorice sau centrale; dezvoltarea unor rețele infrastructurale pentru cicliști și pietoni; încurajarea transportului public (în special a autovehiculelor nepoluante) și delimitarea utilizării anumitor trasee; constrângerea scoaterii din uz a autovehiculelor vechi; constrângerea întreținerii periodice a vehiculelor; limitarea vitezelor; încurajarea amenajării unor spații de parcare (parcaje etajate).

Recent Agenția Europeană pentru Mediu a publicat un raport care incriminează transportul rutier (inclusiv autoturismele) drept cel mai important poluator cu compuși dăunători sănătății dintre toate ramurile economice. Raportul include măsurători efectuate de cele 27 de state membre în intervalul 1990-2013 și consemnează „îmbunătățiri semnificative“ în ceea ce privește nivelul emisiilor aferent autoturismelor, camioanelor, autobuzelor și autocarelor. Totuși, ca pondere în totalul emisiilor, transportul rutier a rămas în fruntea clasamentului la majoritatea categoriilor de compuși dăunători sănătății. Astfel, autovehiculele sunt

sursa dominantă a poluării cu oxizi de sulf, monoxid de carbon și compuși organici volatili (alții decât metanul).

Pornind de la aceste considerente autorul cărții de față propune cititorului o metodologie unitară de abordare a economiei de combustibil și de limitare a emisiilor la motoarele pentru autovehicule, a metodelor pasive și active de reducere a emisiilor poluante și o promovare a surselor de propulsie alternative.

Cartea este scrisă într-un limbaj simplu și intuitiv, pentru a facilita posibilitatea de pătrundere asupra ideilor și conceptelor derulate și dezbătute.

Autorul

Capitolul 1

Generalități privind economia de combustibil și limitarea emisiilor la motoarele pentru autovehicule

1.1 Introducere asupra posibilităților de creștere a economicității

Dezvoltarea producției globale din ultimul secol, concomitent cu creșterea populației și a consumului de energie colaborate cu necesitățile de materii prime pentru industrie au accentuat conflictul dintre procesele de dezvoltare economico-socială și resursele naturale, cu urmări tot mai îngrijorătoare asupra echilibrului ecologic al planetei. La momentul actual dezvoltarea economică și socială necesită atragerea în circuitul economic a unor resurse naturale neregenerabile disponibile în cantități finite.

"Cererea totală de energie în 2030 va fi cu circa 50% mai mare decât în 2003, iar pentru petrol va fi cu circa 46% mai mare. Rezervele certe cunoscute de petrol pot susține un nivel actual de consum doar până în anul 2040, iar cele de gaze naturale până în anul 2070, în timp ce rezervele mondiale de ulei asigură o perioadă de peste 200 de ani chiar la o creștere a nivelului de exploatare. Previziunile indică o creștere economică, ceea ce va implica un consum sporit de resurse energetice. Din punct de vedere al structurii consumului de energie primară la nivel mondial, evoluția și prognoza de referință realizată de Agenția Internațională pentru Energie (IEA) evidențiază pentru perioada 2010 - 2020 o creștere mai rapidă a ponderii surselor regenerabile, dar și a gazelor naturale. Se estimează că, aproximativ un sfert din nevoile de resurse energetice primare, la nivel global, vor fi acoperite în continuare de cărbune. Concomitent cu creșterea consumului de energie va crește și consumul de cărbune. Creșterea cererii de energie, combinată cu factori geopolitici, în special situația din Orientul Mijlociu, au determinat în prima decadă a secolului XXI creșterea prețului țițeiului care a indus și creșteri ale prețurilor gazelor naturale. Un alt factor care a determinat creșterea prețului la produse petroliere pe plan mondial a fost lipsa capacităților de rafinare, problemă care necesită identificarea unor soluții pe termen mediu și lung. La toate acestea s-a adăugat și tendința manifestată de unele state, de suplimentare a stocurilor pentru a face față situațiilor de criză. Elementele de mai sus stau la baza reorientării politicilor energetice ale țărilor care sunt net importatoare de energie, în sensul creșterii atenției acordate resurselor regenerabile de energie și îmbunătățirii eficienței energetice. Totodată, în mai multe țări se reanalizează opțiunea nucleară, în urma evenimentelor de la Fukushima – Japonia din anul 2011"[1].

Se poate aprecia că, în condițiile în care sursa principală de energie, și anume combustibilul mineral, nu constituie o problemă, cel puțin din punctul de vedere al rezervelor, pentru încă aproximativ două generații, ținta principală a

cercetărilor o constituie reducerea emisiilor poluante și creșterea economicității autovehiculelor.

Până de curând, industria era considerată ca fiind principala sursă de poluare a planetei. Odată cu dezvoltarea accelerată a transporturilor și, în special, prin anvergura producției de autovehicule, balanța surselor de substanțe toxice și efecte neplăcute și-a schimbat înclinarea, transportul devenind sursa principală de agresiune asupra mediului și a sănătății umane [2].

Ținând seama de rezervele limitate de combustibili convenționali pentru autovehicule și de ritmul ridicat de dezvoltare a activităților economice și sociale, cercetarea științifică trebuie să rezolve unele probleme fundamentale la nivel macroeconomic sau pe ramuri [3], cum ar fi:

- optimizarea consumului general de energie pe locuitor și de combustibili petrolieri în special;
- analiza avantajelor și dezavantajelor diferitelor mijloace de obținere și furnizare a energiei pentru nevoile industriei, transporturilor și alegerea celor mai convenabile soluții având în vedere resursele disponibile, posibilitățile și perspectivele de conversie a energiei neconvenționale, valorificarea eficientă a resurselor secundare;
- optimizarea distribuției sistemelor de transport individual și în comun din punctul de vedere al duratei deplasărilor, confortului, economicității, siguranței, protecției mediului înconjurător și al asigurării rezervelor de creștere a mobilității populației și de circulație a mărfurilor;
- cercetarea posibilităților de obținere și de utilizare pentru transporturi a combustibililor neconvenționali cum ar fi gazele naturale, produsele sintetice pe bază de cărbune, alcoolurile și uleiurile obținute din produse vegetale, metanolul sau amoniacul obținute ca produse secundare în industrie, hidrogenul, etc;
- cercetarea posibilităților de extindere a tracțiunii electrice la unele activități de transport.

La motoarele cu ardere internă actuale, cu toate progresele realizate, o proporție relativ modestă din energia eliberată de combustibil în cilindrul motorului se livrează sub formă de energie mecanică utilă pentru propulsie sau tracțiune. În același timp însă, motorul cu ardere internă actual transformă în energie mecanică mai mult de 90-95 % din căldura ce se poate transforma de către motor în structura sa existentă în prezent.

Pierderile de căldură din căldura netransformabilă încă în energie mecanică nu se pot imputa motorului propriu-zis, ci modului în care se transformă căldura în energie mecanică, respectiv concepției ansamblului instalației energetice pentru propulsie. Pierderile cu adevărat proprii motorului în structura actuală sunt cele datorate frecării la piesele aflate în mișcare, energiei consumate pentru antrenarea echipamentelor auxiliare, scăderea randamentului la unele regimuri de funcționare datorită înrăutățirii schimbului de gaze, formării amestecului și arderii, necorelării condițiilor de răcire și de ungere cu regimul de sarcină și turaj sau cu caracteristicile mediului înconjurător etc. De asemenea trebuie avute în vedere și rezervele de creștere a randamentului la motoarele realizate în structura actuală prin supraalimentare [3].

Prin urmare, în fața concepției se pun atât problemele schimbării structurilor instalațiilor energetice pentru a se mări proporția căldurii transformate în energie mecanică utilizabilă la propulsia autovehiculelor cât și optimizarea largă, la toate regimurile, a proceselor de schimb de gaze, de formare a amestecului și de ardere, apelându-se la faze variabile de distribuție a gazelor, controlul electronic al debitării combustibilului, controlul electronic al corelării proceselor din motor cu condițiile mediului ambiant. O mare rezervă de îmbunătățire a economicității o constituie optimizarea proceselor de schimb de gaze, de formare a amestecului și de ardere la regimuri tranzitorii, aceste regimuri având o pondere mare în totalul timpului de funcționare a motorului în exploatare. Soluțiile cele mai eficiente de optimizare a acestor regimuri tranzitorii sunt bazate pe controlul electronic al proceselor, apelându-se la senzori de înaltă sensibilitate și echipamente de calcul și de comandă cu viteze mari de acțiune.

De asemenea, cercetările științifice trebuie să fie concentrate și în direcția reducerii în continuare a pierderilor prin frecare, prin introducerea unor tehnologii noi de durificare a suprafețelor aflate în frecare și de finisare a acestora, prin utilizarea unor materiale noi, inclusiv a materialelor de protecție ceramice, prin utilizarea unor lubrifianți cu proprietăți superioare sau a unor fenomene antiuzură cu efecte benefice pentru reducerea pierderilor prin frecare, prin optimizarea jocurilor și a macrogeometriei, respectiv microgeometriei pieselor conjugate, prin implementarea celor mai noi descoperiri din domeniul tribologiei [3].

La nivel mondial, toți factorii implicați în construcția de autovehicule, dezvoltă programe de cercetare pentru realizarea de prototipuri care să se încadreze într-un consum mult mai mic de combustibil. În vederea atingerii acestui țel, au fost emise trei direcții de acțiune:

a. Reducerea consumului de combustibil, prin folosirea unor soluții tehnice noi. Luând ca bază de plecare motorul modern cu patru supape pe cilindru, au fost stabilite următoarele rezerve privind creșterea economicității, în ciclul de testare european:

- la îmbunătățirea recirculării gazelor de evacuare - 5%;
- la arderea amestecurilor sărace - 8%;
- la dezactivarea cilindrilor - 14%;
- la distribuția variabilă - 15%;
- la arderea stratificată - 18%.

Se apreciază că, față de motorul actual care funcționează cu amestec stoichiometric, luat ca referință, motorul cu patru supape pe cilindru și care funcționează cu amestec omogen poate realiza o reducere de consum de circa 10% și niveluri de emisii NO_x de 0,93 g/km. Prin stratificarea amestecului s-ar putea ajunge la o economie de combustibil de circa 12% și emisii de NO_x de 0,75 g/km.

b. Proiectarea rațională a autovehiculului din punctul de vedere al consumului de combustibil înseamnă nu numai adoptarea soluțiilor optime pentru subsistemele lui, ci și optimizarea masei și formei acestuia. O importanță deosebită pentru viitor o capătă folosirea materialelor plastice care se potrivesc la realizarea pieselor cu forme complexe, pot rezista la șocuri ușoare fără deformații plastice, nu

corodează și pot fi mai ieftine ca oțelul. Până în 2015 se preconizează ca aproximativ 20% din masa autovehiculului să fie masă plastică. Reducerii cu 10% a greutății și se asociază reducerea previzibilă cu circa 20% a coeficientului de rezistență a aerului și a coeficientului de rezistență la rulare cu 15%.

c. Utilizarea mai eficientă a energiei disponibile implică, pe de o parte, o nouă concepție a sistemului electronic al funcționării motorului, iar pe de altă parte, optimizarea transmiterii energiei mecanice la roți. Noul sistem va trebui să mențină funcționarea motorului numai la regimul de consum minim, indiferent de regimul de exploatare. Constructorilor de autovehicule le revine sarcina de a armoniza cerințele contradictorii, referitoare la pretențiile cumpărătorilor, emisiile poluante, consumul de combustibil, securitate, confort, costuri și performanțe.

1.2 Aspecte privind protecția mediului ambiant

1.2.1 Măsurarea gradului de poluare în mediu urban

În anul 1900 14% din populația lumii trăia în orașe, cinci ani mai târziu populația a crescut la 30% iar în anul 2003 la 48%; astăzi jumătate din populație trăiește în orașe iar predicțiile arată că până în anul 2030 60% din populație va trăi în orașe [4]. În Europa, aproximativ 75% din populație trăiește în zone urbane [5]. În ultimele două secole orașele s-au dezvoltat de la un teritoriu relativ restrâns devenind un conglomerat de peste zeci de kilometri de teren semi-suburban/semi-rural, cu zone comerciale, parcuri de birouri și de locuințe [6].

În marile metropole, concentrația poluanților poate ajunge la valori foarte mari, formându-se prin însumarea concentrației de bază rezultată din activitățile industriale curente sau fondului natural remanent și concentrației rezultate din emisiile de poluanți de la autovehicule, care depinde în mare măsură de intensitatea traficului auto.

Pentru stabilirea gradului de poluare a atmosferei în marile aglomerări urbane se efectuează multiple măsurători, unele dintre acestea punând în evidență aportul pe care îl aduc automobilele atât la formarea concentrației generale a poluanților, cât și la emisiile unor substanțe cu grad mare de toxicitate, specifice numai motoarelor de autovehicule. Pentru a se putea compara rezultatele măsurătorilor din diferite orașe sau din diferite zone ale aceluiași oraș, trebuie să se țină seama de o serie de factori de influență. Printre acești factori, poziția punctului de măsurare prezintă o importanță foarte mare, depinzând de intensitatea traficului, distanța față de zona traficului și înălțimea de la care se face măsurarea. O influență deosebită o are ventilația în zona punctului de măsurare, ventilație ce depinde de prezența și structura construcțiilor și a vegetației, de existența intersecțiilor sau spațiilor libere, etc. De asemenea, are o importanță semnificativă, modul în care sunt conduse autovehiculele, regimurile de lucru ale motoarelor sau frecvența blocajelor din trafic. În cazul blocajelor de circulație concentrația poluanților crește brusc. În consecință, este de dorit ca măsurătorile să se efectueze prin prelevare de probe chiar din zona benzilor de circulație și într-un număr cât mai mare de puncte

prestabilite. Este necesară măsurarea într-o perioadă cât mai îndelungată, prezentând interes atât valorile medii, cât și cele maxime.

Măsurătorile efectuate într-o serie de orașe au arătat că nivelul poluării aerului provocate de motoarele autovehiculelor pe arterele de circulație nu depinde de mărimea orașului, ci de intensitatea traficului, în timp ce valorile medii pentru întregul oraș depind și de mărimea orașului [3].

Mediul urban este un mare consumator de resurse, un producător major de emisii poluante rezultate din industrie, trafic și alte surse difuze de combustie, fiind caracterizat de o densitate mare a populației și de concentrarea surselor de poluare. Totodată, transporturile auto, prin creșterea numărului de autovehicule, constituie din ce în ce mai mult o principală sursă liniară de polare a atmosferei.

Emisiile de poluanți ale autovehiculelor prezintă două particularități:

- În primul rând eliminarea se face foarte aproape de sol, fapt care duce la realizarea de concentrații ridicate la înălțimi foarte mici.

- Emisiile se fac pe întreaga suprafață a localităților care sunt traversate de artere de circulație rutieră cu trafic intens, concentrațiile de poluanți emise în atmosferă depinzând de intensitatea traficului și posibilitățile de ventilație a străzii.

Calitatea aerului în așezările urbane este evaluată pe baza măsurătorilor efectuate pentru principalii poluanți atmosferici și prin calcul (inventarul emisiilor din surse fixe și mobile) [7].

1.2.2 Dependența gradului de poluare față de intensitatea traficului

În cazul emisiilor nocive datorate autovehiculelor, gradul de poluare are o dependență liniară de intensitatea traficului, exprimată prin numărul de autovehicule care trec printr-un punct de control în unitatea de timp.

În Fig.1.1 se prezintă pentru exemplificare dependențele stabilite de Hunigen prin prelucrarea statistică a datelor obținute la măsurători [3].

Din figură rezultă că pentru toți poluanții se pot stabili relații de forma,

$$k = a + b \cdot N \quad (1.1)$$

unde k reprezintă concentrația poluantului respectiv, N - numărul de autovehicule pe oră, iar a și b sunt coeficienți.

În figură s-au notat cu indice a variațiile concentrației poluanților pentru măsurătorile făcute în condițiile traficului în care autovehiculele echipate cu motoare cu aprindere prin scânteie au în medie o pondere 84%, iar cu b - pentru cazul în care același tip de autovehicule are o pondere mai mare.

Pentru determinarea coeficienților din relația 1.1 s-a folosit o metodă statistică de calcul cu regresii. Variațiile liniare date, nu țin seama de factorii meteorologici. În privința traficului trebuie să se amintească faptul că există un prag de saturație al acestuia. Dacă se consideră l lungimea medie a unui autovehicul și a distanța medie dintre autovehiculele ce se deplasează cu viteza v în km/h, numărul mediu de autovehicule ce trec printr-un punct într-o oră este:

$$N = \frac{10^3 \cdot v}{a + l} \quad (1.2)$$

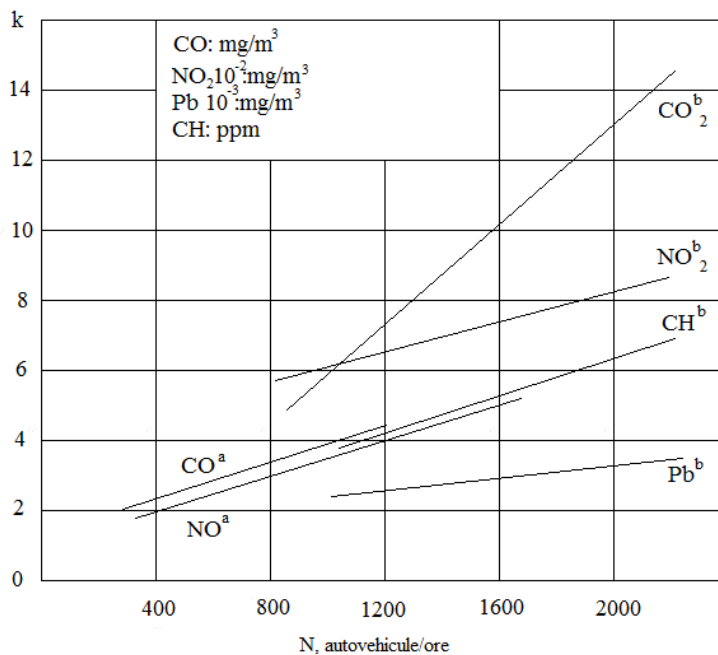

Fig.1.1 Influența intensității traficului asupra gradului de poluare [3]

Pentru o singură bandă de rulare, considerându-se distanța dintre două autovehicule dedusă în funcție de viteza de deplasare v , se obține pentru cazul lungimii autoturismelor de 4 m următoarele valori ale numărului maxim de autovehicule $N_{\max}$ care pot să circule fluent pe o arteră.

Procesului de saturație a traficului ar trebui să-i corespundă concentrația maximă de poluanți pentru circulația fluentă, iar la blocări ale traficului, când distanța dintre automobile se micșorează și regimul de funcționare al motoarelor se schimbă nefavorabil pot crește concentrațiile unor poluanți ca oxidul de carbon și hidrocarburile. Prin urmare, pentru circulația în mediul urban este important să se parcurgă distanțe cât mai mari cu fiecare kg de combustibil consumat, în scopul asigurării rezervelor de creștere a mobilității populației și de circulație a mărfurilor cu emisii cât mai mici de poluanți.

Tabelul 1.1 Influența vitezei autovehiculului asupra circulației rutiere [3]

$v[\text{km}/\text{h}]$	5	10	20	30	40	50	60
$a[\text{m}]$	6	7	8	8	10	12	14
$N_{\max}[\text{vehicule}/\text{oră}]$	500	910	1660	2500	2860	3120	3330

Deci este necesară organizarea și reglementarea circulației, în așa fel încât să se asigure la nivelul întregului parc de autovehicule consumarea celor mai mici cantități de combustibil pe unitatea de activitate utilă de pasageri (pasageri-kilometri, tone-kilometri), acestor condiții urmând să le corespundă și cele mai mici cantități de poluanți deversate în atmosferă de către motoarele